

i det andet Thing allerede ved første Behandling fremhævede en stor Del Mangler ved Lovforslaget, Mangler, som bleve anerkjendte af Forslagsstillerne. Jeg har tænkt over, hvad Grunden kunde være til, at Lovforslaget desuagtet er gaaet aldeles uanfægtet gennem det andet Thing og nu foreligger i samme Skikkelse som den, hvori det blev indbragt, og jeg har i en enkelt Udtalelse af Ordføreren for Forslagsstillerne fundet en Bekræftelse paa, hvad jeg før udtalte. Det være mig tilladt at oplæse en Sætning, som den nævnte Ordfører udtalte under Sagens 1ste Behandling i det andet Thing; den findes i Folkethingets Tidende Sp. 1857 og lyder saaledes: „Jeg er imidlertid enig med det ærede Medlem i, at denne Sag nærmest burde foreligge som et Regjeringsforslag, at den ganske anderledes let maa kunne ordnes af Regjeringen, ja, at denne jo egentlig alene er i Stand til at have det fornødne Overblik over alle Forhold og den fornødne Indsigt til at kunne løse Opgaven fuldstændig.“ Jeg tror, at det andet høie Thing har taget det tilbørlige Hensyn til denne Ordførers Udtalelse, idet det nærmest har opfattet Lovforslagets Fremkomst som en, jeg vil ikke sige, Præstation paa Regjeringen, men Opfordring til Regjeringen om at tage denne Sag i sin Haand. I denne Udtalelse, hvorved Forslagsstillerne selv erkjende, at det egentlig er en Sag, der kun tilfredsstillende kan bearbejdes af Regjeringen, forekommer der mig at ligge en fuldkommen klar Antydning af, at Meningen ikke har været at gjøre det, som det erkjendes, meget mangelfulde Forslag til Gjenstand for en virkelig Behandling i Thinget, men blot har været den, at lade det passere for at faae Landstingets Mening at vide; og jeg er saa meget mere overtydet derom, som den ærede Forslagsstiller udtrykkelig udtalte dette under Sagens 1ste Behandling. Det er en ganske kort Sætning, som det maaste maa være mig tilladt at oplæse. Der havde været Tale om, hvorvidt det vilde være rigtigt at tage Forslaget tilbage, og dertil siger den ærede Forslagsstiller: „Vi have saa mange Opfordringer rundt omkring fra, fra de forskjellige Folk, til paany at reise denne Sag, og det er min Overbevisning, at man trindt omkring i Landet vogter paa, hvorledes de forskjellige Afdelinger af Lovgivningsmagten stille sig dertil. Derfor tror jeg, at det er bedst, at vi lade denne Sag, hvis Thinget vil velvillig yde den Fremme, gaa saa skyndsomt som muligt gennem dette Thing, for at den ogsaa kan foreligge i det andet Thing, og man kan faae at se, hvorledes dette ærede andet Thing vil stille sig til Forslaget og til Sagen i det Hele.“ Jeg har forgæves spurgt mitg selv, om der i en Opfordring fra en Forslagsstiller om at lade et Lovforslag, som han selv forud for disse Uttringer har erkjendt at lide af særdeles mange Mangler, saa skyndsomt som muligt passere, for at det kan blive expederet over i det andet Thing, kan ligge nogen anden Mening

end den, at faae Landstingets Opfattelse at vide, at faae at vide, om Landstinget er entigt med Folkethinget eller detses Flertal i at opfordre Regjeringen til at tage Sagen i sin Haand. Saavidt jeg forstod de Udtalelser, der faldt igaar, var der almindelig Stemning i Thinget for at stille en saadan Opfordring til Regjeringen, og jeg tror, at vi ved at vedtage Dagsordenen vilde komme i fuld og god Overensstemmelse med Folkethinget, idet vi altsaa dels udtalte — det ligger i den foregaaende Behandling — vor Sympathi med det almindelige Ønske trindt om i Landet om forskjellige Forandringer i Lovgivningen om Kvakfalveri, og dels ved Siden deraf rette en Opfordring til den høitærede Justitsminister eller til den høitærede Regjering om at fremkomme med et Lovforslag i den Retning. Folkethingets Behandling af Sagen er altsaa efter min Mening kun en anden Form for en Dagsorden. Det ærede Thing, hvor Forslaget først blev indbragt, har ganske vist kunnet bruge den Form skyndsomt mulig at lade Lovforslaget gaa over i dette Thing. Vi derimod kunne ikke bruge den Form skyndsomt mulig at lade det gaa videre, thi saa bliver det til Lov; vi maa standse Sagen og vedtage Dagsordenen. Derfor vi vilde følge den anden foreslaede Vej, at lade Sagen gaa videre og nedsette et Udvalg, saa antager jeg efter den Stemning, der har givet sig tilkjende her i Thinget, at dette Udvalg nærmest vil komme til at udarbejde et helt nyt Forslag. Jeg tror nu ikke, at den Vej vilde være den rette, men at den egentlig vilde være en Slags uheldig Benyttelse af det private Initiativ, dels fordi man benytter dette gennem et paa Grund af andre Omstændigheder valgt Udvalg, og dels fordi man, som ogsaa yttret af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Aksing), derved præjudicerer Folkethinget. Det er jo nemlig klart, at hvis vi her udarbejde og vedtage et nyt Forslag, saa vil Folkethinget for en væsentlig Del være afflaaret fra Medvirkning i Bearbejdelsen af et saadant Forslag, idet dette da kun vil kunne undergives een Behandling i det andet Thing. Er der blandt dette Things Medlemmer Nogle, som ikke have den Tillid til den høitærede Justitsminister, at han vil fremme Sagen, men tværtimod frygte for, at Sagen, i det Tilfælde vi vedtage Dagsordenen, vil dø hen igjen, saa ligger den Udvei jo overmaade nær for dem at benytte det private Initiativ til at fremkomme med et selvstændigt Lovforslag, og gjør man det, saa gaar man frem paa den tilbørlige, hensynsfulde Maade ligevefor Folkethinget. Jeg vil derfor tillade mig at stemme for Dagsordenen.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu satte sig, yttrede, at han nærmest vilde betragte Folkethingets Behandling af denne Sag som Vedtagelsen af en Dagsorden. Jeg tror ikke, at dette tør forudsættes, allermindst for Føl-